

PROLOGAS

2010 metų pavasaris

-Joana-

– Tik būk gera mergaitė, – pasakė Audrius mums belaukiant traukinio. Ši frazė jau tapo tradicinė jam lydint mane į studijas Vilniuje. Paprastai į ją sureaguodavau pašaipiai prunkštelėdama.

Tik ne šį kartą.

Audrius kreivai šyptelėjo ir užkišo plaukų sruogą man už ausies. Tikiuosi, ši neišsidavė, kad kaista.

– Tarsi galėtų būti kitaip, – atsakiau kuo atsainiau, vydamą staiga stuktelėjusį kaltės jausmą dėl praėjusio savaitgalio. Nemačiau reikalo jam apie tai užsiminti, nes tai tebuvo vienkartinis paklydimas.

Žinoma, mano brolis Kęstutis tam nepritartų. Jis visuomet sakė, kad po mano gerutės kauke slypi tikras velniūkštis, kuris tik ir laukia progos parodyti ragus. Nežinia, ką jis turėjo omenyje, mat tas menamas velniūkštis ramiai sau tūnojo po stropios studentės, pavyzdingos dukros ir ištikimos merginos sluoksniais nė neketindamas išlįsti. Todėl ir dabar nesiruošiau gąsdinti Audriaus laikinu proto užtemimu, tad teliko šypsotis kaip aveli.

Stotyje sugergždė garsiakalbiai.

– Traukinys Klaipėda–Vilnius atvyksta į pirmąjį peroną, – paskelbė nosinis moteriškas balsas.

Ėmiau nekantriai trypčioti rankose maigydama bilietą.

– Tuoj nutrinsi nurodytą sėdėjimo vietą. – Audrius žvilgsniu parodė į mano delnus.

– A, tikrai. – Nusišypsojusi ėmiau delne tiesinti apglamžytą popierėlį. – Kur pagaliau tas traukinys? – nekantravau. Nemėgau tų kankinamų atsisveikinimų ir praėjus pusmečiui vis dar negalėjau priprasti prie mus skiriančio atstumo.

Na, bent jau nustojau žliumbti kaip toli nuo namų nutekinta mergelė.

– Ir būtinai tau reikėjo nusibelsti taip toli? – suurzgė Audrius, verstos odos batu nuo tako nuspirdamas akmenuką. Šis skambiai trinktelėjo į bėgius. – Galėjai studijuoti ir čia...

Užverčiau akis į tamsų, apniukusį dangų: ir vėl ta pati, amžina tema... Juk jam nebūtina kaskart priminti mano klaidą?

– Žinau, žinau, kalbėjom apie tai šimtus kartų... – pasakė atsidusęs.

„Ko gero, tūkstantį“, – pridūriau mintyse ir nevalingai šyptelėjau pažvelgusi į susiraukusį jo veidą. Net ir toks jis atrodė be galo patrauklus: pavydėtinais ryškios mėlynos akys, tamsūs, beveik juodi, švelniai viršugalvyje besibanguojantys plaukai, trumpai kirpti šonuose. Kaip visada – sutvarkyti nepriekaištingai, tarsi ką tik iš kirpyklos. Stilinga tamsiai mėlyna striukė, iš kurios kyšojo idealiai išlygintų rudų marškinių apykaklė. Ir svaigus „Giorgio Armani“ muskuso aromatas.

Ne veltui tiek laiko praleidau prie veidrodžio bandydama bent kiek prilįgti šitam tobulumo įsikūnijimui. Bet kas iš to? Dabar žvarbus pajūrio vėjas negailestingai taršo mano taip kruopščiai tiesintas garbanas, sukdamas jas į vieną didelę švelniūrą.

Kai Ponas Žavusis vėl pakėlė į mane akis, kuriose spinduliavo visos Ramiojo vandenyno spalvos, prisislinau ir

pasistiebusi švelniai jį pabučiavau. Audrius išsitraukė rankas iš kišenių, apkabino mane ir stipriai prisispaudė lūpomis. Jis lyg ir ketino įsisiurbti, tačiau apdovanojo kuklesniu, nei įprasta, bučiniu. Aplink buvo per daug smalsių akių, o mudu – *padori* pora.

Audrius švelniai nubraukė vėjo draikomą plaukų verpetą man nuo veido ir pabučiavo į kaktą.

– Kaip nors sulauksiu, – sumurmėjo man į plaukus. – Dar keleri metai ir nebereikės tavimi dalytis. Būsi tik mano. – Jis atšlijo nuo manęs ir šelmiškai nusišypsojo.

Prikandusi lūpą šyptelėjau ir stipriai jį apsikabinau. Kas tie likę treji su puse metų? Kartu buvome jau beveik ketverius, tad dar keleri nieko nepakeis.

Traukiniui pagaliau atbildėjus, dar kartą pakštelėjau Audriui į lūpas ir sopančia širdimi įlipau į vagoną. Kaip visuomet, jis palaukė, kol pamojuosiu jam pro langą, ir nutaisęs liūdną veidelį nusisuko. Tuomet vėl atsigrėžė, šyptelėjo ir pasiuntė man oro bučkį.

Sukėlusį krepšius į lentyną virš galvos, įsliuogiau į savo vietą. Priminiau sau daugiau niekada neklausyti kambariokės Vilmos, kad vienas stikliukas jos tėvo samanės proto nesujauks ir mano geros mergaitės reputacijos nesugadins. Išgėriau du, mat po pirmojo tikrai nieko nepajutau. Po trečio jau visa gerkle traukiau „Vėl gegužio žiedai“, o po penkto atsijungiau. Tokio šleikštulio, koks mane kamavo kitą rytą, gyvenime nebuvau patyrusi. Audrius tikrai nebūtų palaiminęs šitokio elgesio. Jis šventai įsitikinęs, kad į Vilnių išvažiavau studijuoti, o ne studentauti.

Nors, tiesą sakant, tai buvo mano pirmoji ir neabejotinai paskutinė „girtuokliavimo“ patirtis. Kai mokiausi vidurinėje, mano tėvai buvo gana reiklūs ir griežti. Matydama

maištaujančius vyresniusius brolius kaip įmandydama stengiausi būti tėvų dukrelė širdelė.

Šiaip ar taip, iš manęs nieko kito ir nesitikėtum – atrodau kaip tikras angelėlis su savo šviesiomis garbanomis ir didelėmis apskritomis akimis. Todėl, kai šeštoje klasėje trinktelėjau klasiokui per marmūzę už tai, kad pavadino mane bepape, auklėtoja negalėjo patikėti. Smūgio būta gero (ačiū vyresniesiems broliams už pamokėles) – mėlynė po jo akimi atrodė gana įspūdingai. Laimė, mano agresija buvo standartiškai nurašyta „mergaitiškomis dienoms“. Po to karto iš baimės, kad galiu nuvilti tėvus ir įvaryti auklėtojai infarktą, daugiau niekada nesielgdavau nederamai.

Be to, elgtis taip, kaip iš manęs tikimasi, atrodė lengva. Bent jau tol, kol neišvykau studijuoti. Mintyse dar kartelį paburnojau ant Vilmos ir, nusiteikusi keturių valandų kelionei, sukiašau nosį į knygą. Niekas manęs taip neprablaškėdavo kaip senas geras romanas. Šį sykį vėl pasinėriau į Džeinės Osten „Puikybę ir prietarus“.

***

Nešina sunkia mamos konservuotų gėrybių prigrūsta rankinė išlipau iš autobuso kiek toliau nuo bendrabučio. Išsitraukiau mobilųjį, įsikiašau ausines ir užliūliuota ramių muzikos gaidų patraukiau blankiai apšviesta gatvele savo laikinųjų namų link.

Netrukus švelnią melodiją nutraukė skambtelėjimas – telefono ekrane blykstelėjo žinutė. Jau ketinau ją skaityti, kai kažkas sugriebė man už rankos.

Staigus trūktelėjimas atgal. Rankinė dunkstelėjo ant žemės, telefonas vos per plauką neatsidūrė gatvėje. Suspiegiau ir

jau ruošiausi skuosti kuo toliau, kai pro šalį garsiai signalizuo-
damas prazvimbė sportinis automobilis.

– Žiūrėk, kur eini! – suriko aukštas plačiapetis vaikinai. –
Gal pirmą dieną Vilniuj?! – Rūstus jo žvilgsnis degino labiau
nei piktas balsas.

Paklapsėjau akimis ir žingtelėjau atatupsta. Pažvelgusi
į tvirtai mane už riešo laikančią ranką, kurios krumpliai, ma-
tyt, buvo ką tik šviežiai nudrėksti, pasimuisčiau mėgindama
išsilaisvinti.

– Būk atsargi, – jau kiek ramiau sumurmėjo paleisdamas
mane.

Paklusniai linktelėjau neatitraukdama nuo jo akių.

– Atsiprašau, nenorėjau išgąsdinti, – atžariai burbtelėjo
įbrukęs man į glėbį rankinę.

Dirstelėjau žemyn į jo rankas. Vidinėje gysloto dilbio pu-
sėje iki pat atraitotos tamsių marškinių rankovės vinguriavo
kažkoks juodas užrašas.

Pakėliau akis nuo tatuiruotės ir papurčiau galvą norė-
dama atsakyti, tačiau nesugebėjau praverti burnos. Nusekęs
mano žvilgsnį vaikinai niūriai dėbtelėjo į savo tatuiruotę.
O aš tiesiog stovėjau ir spoksojau į jį. Širdis lyg apsėsta daužėsi
į krūtinę, ranka vis dar juto jo tvirtus pirštus.

Nepasakęs nė žodžio vaikinai apsisuko ir nudrožė savais
keliais. Žvelgdama į sparčiai tolstančią figūrą atjungiau ausi-
nuką ir susigrūdau laidus į kišenę kartu su telefonu.

Tą vakarą į bendrabutį grįžau lyg nesava. Atsigulusi į lovą
niekaip negalėjau nustoti galvoti apie jo niūrias akis, apie įtūžį,
visai nederantį prie simpatiško veido. Ir tas juodu rašalu odoje
įspaustas raidės, kurios akimirksniu pakeitė jo žvilgsnį.

I dalis

BŪK GERA(S)

Po metų
1 skyrius

~Joana~

Senas baltas bendrabutis, kuriame gyvenau, buvo tikras sovietmečio palikimas. Po savaitgalio namuose mane vėl pasitiko ilgas, nuobodus koridorius. Abipus jo išrikiuotos eilės baltų durų bildėjo varstomos studentų. Per pusantrų metų jau beveik spėjau priprasti prie bendrų tualetų, keistų kvapų ir nuolatinio triukšmo, sklindančio iš virtuvės, prieš kurią man pasisekė apsigyventi.

Vos išžengusi į koridorių išgirdau iš ten sklindantį pažįstamą balsą. *Įkyrų* pažįstamą balsą. Paspartinus žingsnį kambario link sunkaus krepšio rankenos ėmė trūkinėti. Dryyykst ir stiklainiai triukšmingai dzingtelėjo į betonines grindis. Dūžtančio stiklo garsas nuaidėjo per visą nelemtą baraką.

– Velnias, – tyliai burbtelėjau.

– Mamos uogienė sudužo, gražuole? – pasigirdo saldus murkimas man už nugaros.

– Taros nespėjau priduoti, – mečiau pašaipų žvilgsnį į Liną.

Linas sucaksėjo liežuviiu. Nors gana išvaizdus – aukštas, šviesiaplaukis, tamsiomis karamelinėmis akimis, – buvo per daug lipšnus ir gerokai save pervertino. Į jį buvo mieliau žiūrėti,

nei bendrauti. Maža to, šalia jo su savo 155 centimetrais jaučiausi kaip pora sprindžių nuo žemės.

– Tai kada į svečius, pupa? Tavo vaikinui nebūtina žinoti, – sušnabždėjo prisislinkęs arčiau, atidarydamas man duris.

Išsiviečiau pačia dirbtiniausia šypsena ir, pakėlusi varvanti krepšį, mikliai įsmukau vidun. Durims trinktelėjus Linui prieš pat nosį, virtuvėje nuvilnijo vyriško juoko banga.

– A, vėl tu bernus masini? – paklausė Vilma, vos įvirtau į kambarį. – Dousi tu pagaliau aniems ramybę, a ne? – toliau kalbėjo savo žemaitiška tarme, kuri man visuomet keldavo šypseną. Paprastai ji šitaip šnekėdavo su namiškiais telefonu.

– Jeigu nori, mielai tau jį perleisiu, – mirktelejau.

Linus tikrai galėtų pagaliau susirasti naują auką. Nuo jo pabėgti neįmanoma – nuolat trinasi bendrabutyje, nors ir vilnietis. Nesuprantu, kodėl jis taip priskreto prie mano pasturgalio.

– Ačiū, man užtenka Kosto, – Vilma šyptelėjo iškėlusi delną, lyg stabdytų eismą.

– Jei Linas nebūtų toks panašus į Nerijų, stočiau į eilę, – svajingai pasvarstė Kristina, prisiminusi savo eksą.

Vilma pasukiojo pirštu sau prie smilkinio.

– Kriste, tau perkaito galva, – tariau.

– Taip, kovo saulė labai kaitri, – su ironija balse atsiliepė ji.

– Triusikai jai perkaito, ne galva, – burbtelėjo Vilma, ir visos prapliupome kvatoti.

Taip, liūdna pas mus nebūna. Mano kambariokės – didžiausia paguoda ir puikiausia kompensacija už taip toli nuo Audriaus pasirinktas studijas. Su Vilma susidraugavome vos viena kitą pamačiusios. Jau pirmą dieną traukdamos liaudies dainas (jų Vilma, giedojusi chore, mokėjo milijoną) padėjome

viena kitai įsikraustyti ir plepėjome iki išnaktų besidalydamos ateinančių metų lūkesčiais.

Kristiną pirmą kartą pamačiau eidama pro fojė stoviniuojančius studentus, laukiančius eilės prisiregistruoti į bendrabutį. Pamenu, kaip triukšmingai atsidarė vedėjos kabineto durys. Pro jas išraudusi išlėkė žavi brunetė odiniu švarku ir tamsiais plėšytais džinsais. Ji nuskubėjo tiesiai prie informacinės lentos, lydima vedėjos šauksmų persiskaityti bendrabučio taisykles (neva be jų nežinos, kur gerti ir rūkyti). Išvydusios Kristę savo kambarielyje kartu su Vilma ją patikinome, kad nuo vedėjos kliuvo ir mums. Galiausiai ji juokais sutiko su Vilmos sumanymu padaryti tos furijos vudu lėlę, o aš dar pasiūliau įsmeigti porą smeigtukų jai į sėdynę. Manau, tą dieną tapome draugėmis. Vėliau sužinojau, kad būsime dar ir grupiokės – abi studijavome lietuvių filologiją.

– O šito į dienoraštį nekiši? – nusistebėjo Vilma, kai iš palto kišenės išsitraukusi traukinio bilietą išmečiau jį į šiukšlių dėžę. – Ar ant jo nėra užrašo „Greitai būsi mano amžinai?“ – ištarė perdėm dramatiškai.

Vilma puikiai žinojo, kad pirmąjį atsisveikinimą menantį bilietą, ant kurio Audrius brūkštelėjo: „Vos keleri metai ir būsi mano“, slėpiau savo dienoraštyje. Traukinyje į Vilnių gniauždama bilietą ir vis glostydama mėlynu tušinuku išrašytas raides nusiteikiau kaip nors iškęsti tuos ketverius metus.

– Ar tik ne tavo dienoraštyje vis dar yra folija nuo prezervatyvo, kai pirmąkart mylėjaisi su Kostu? – pamėginau įgelti Vilmai.

Ji nusikvatojo.

– Svarbu, kad ne pats prezervatyvas!

– Fuu! – persikreipusi mečiau į ją savo šaliką.

– O taip, Joana, palik man savo šalikėlių! – Vilma apsviniojo šaliką aplink veidą. – Aš uostysiu jį tol, kol iškvėpuosiu visą tavo kvapą, ir tada tau bus laikas grįžti namo!

Linksmi papurčiau galvą ir ėmiau atsargiai iš krepšio traukti šukes, netrukus jos atsidūrė šiukšliadėžėje kartu su bi-lietu. Kai Linas su savo šutve jau buvo pasišalinęs, sukroviau nešvarius stiklainius į maišą ir nunešiau juos į virtuvę. Paleidusi vandenį ėmiau tyliai niūniuoti sau po nosimi.

– Aš tuoj, palikau žiebtuvėlį, – ausis pasiekė žemas vyriškas balsas, sklindantis iš koridoriaus. Nepakėlusį galvos toliau kruopščiai ploviau stiklainius, kai man iš dešinės sušmėžavo ranka ir pagriebė nuo palangės žiebtuvėlį.

Prisiekiu, sekundės dalį mačiau *tą tatuiruotę*. Ne iš karto susivokiau, o kai atsitokėjusi pakėliau akis, vaikas jau buvo dingęs tarpduryje.

Ar gali būti, kad tai buvo *jis*? Vaikas, apie kurį nesilioviau galvojusi? Visus metus jis grįždavo pas mane sapnuose tarsi koks neužbaigtas darbas, kuris vis neduoda ramybės. Kodėl niekaip negalėjau pamiršti to keisto, persimainiusio žvilgsnio?

Palikau tekantį vandenį ir varvančiomis rankomis išlėkiau pro duris. Išvydusi aukštą Lino figūrą kaipmat šmurkštelėjau atgal. Nors ir labai magėjo pamatyti šalia jo einantį vaikina, nenorėjau vėl sutikti to įkyraus mergišiaus. Prieš akis sušmėžavo plati nugara ir atraitotos rankovės.

Ir tatuiruotės ant dilbio kraštelis.

Tą naktį ir vėl jį sapnavau.

Tik šį sykį mudu bučiavomės.